

4. fejezet

Mennydörgés

Ebben a zord, kegyetlen világban az a mondás tartja: *„Ha égjárót látsz, akkor csak két dolog tehetsz: sírhatsz, vagy nevetehetsz. Nevezz, ha a te oldaladon áll, ám könnyezd meg a születésed percét, ha az útjába kerültél!”*

Ezen a napon nem egy, hanem harmincnégy shiren jutott Manhattan fölé, a teljes Konföderációs Hadiflotta kétharmada. Mindegyikük vadászgépek tucatjait és állig felfegyverzett robotok ezreit hozta magával, amelyekkel karöltve egy olyan had tört a Koalícióra, amihez fogható Cross még soha az életben nem látott.

A gond csak az, hogy New York lakosai sem. Közülük sokan meghaltak már, csak keveseknek lehetett olyan szerencséje, mint a hőseinknek. A legtöbben a már romokban heverő házaikban maradtak, akik pedig kimenekültek, menten az egyik assaiki áldozatává estek. Csupán néhányan találhattak menedéket, vagy botolhattak a védők közé, akik onnantól kezdve úgy óvták őket, mintha a sajátjaik lennének. De még itt sem lehetnek biztonságban, erre különös gondot fordít az ellenség.

S miközben a bátor védők elkeseredetten folytatják a harcukat a lehengető túlerő ellenében, a shirének úgy járnak a romos várost, mintha keselyűk lennének. Ezeket a monstrumokat sajnos nem csak rakétákkal szerelték fel, bőven akadt rajtuk sínagyú és löveg is, melyek csövei mind a szárazföld felé meredtek. A sorozataik megállás nélkül zengtek a belvárosban, valamint New York minden olyan részén, ahol a megszállók heves ellenállásba ütköztek. Többek között Everett osztagának az állása felett is így zajlott, ugyanis a vörös fények által övezett, szürkés burkolatú égjárók egyike már az első keiri pusztulásakor feléjük vette az irányt. Mostanra már meg is érkezett.

- Adjatok a férgesének! – kiáltott fel az őrmester, miközben a golyók úgy süvítettek el a feje fölött, mintha egy kisebb tornádó sodorná őket. Ekkorra már mindenki érezte legbelül az elkerülhetetlent, viszont szegény Kim kivételével egyikük sem kívánta ily olcsón feladni a reményt. Cross úgy szedte az áldozatait, mintha soha egy percre sem hagyta volna maga mögött a sereget, ám időközben megakadt valamin a szeme.

A nem sokkal az orruk előtt megállapodó shiren nyolc oldalagyúja megállás nélkül sorozta ugyan a környéket, viszont mindig akadt egy szaftosabb célpont, mint ez a kis romos házacska. Ennek köszönhetően a látványban akár még gyönyörködni is képes lett volna, ha nem érdekelné ennyire a tüzeléskor elesett bajtársainak a sorsa. Mert jól tudta: amikor felcsendül a mennydörgő lámra, s komor, sötétszürke füst hagyja el a roppant lövegek csöveit, százak lelik a végüket a túloldalon. Ott, ahol menten egy heves lángfelhő, szanaszét repdeső törmelékdarabok, valamint gomolygó, fekete füst lesz úrrá a környéken. Azonban mégsem ez kötötte le a férfi figyelmét.

Hanem egy kicsiny, fekete pont az égen, amely a közel nyolcszáz méter hosszú monstrum felett tűnt elő, s mind magasabbra és magasabbra tört a fellegek felé.

- Takarják el a szemüket! – ordított fel Everett, s nem tudni, hogy a félszeműség, vagy csupán a mai nyelvhasználat készítette az egyes szám használatára. Ami az illeti, ezen senki sem agyalt, inkább eleget tettek a parancsnak, a kezeikkel lefedve a látás

elengedhetetlen kellékeit. Cross volt az egyedüli, akinek fogalma sem volt, miért is kell így tenni, viszont ő sem akart kockáztatni, így gondolkodás nélkül emelte a fejét a mesterlövészpuskája távcsöve felől, majd az alkarjába temette az arcát. Azonban Kim semmit sem hallott az egészről, mivel ő a fülét fogta be az ijedtében, ám iszonyatos szerencséjére vált az, hogy a szemeit is összeszorította a félelmében.

Igaz, így senki sem láthatta a háború alighanem legfényesebb pillanatát, persze az lett volna az utolsó dolog, amit bármelyikük is megtekinthetett volna.

Az a röpké szempillantás, amikor az a kicsiny, szürkés rakéta elérte a számára kijelölt magasságot, majd egy kékes fénycsóva kezdett kibontakozni az égen. A fényáradat az összkép egy kicsiny pontján kezdődött, majd a lökeshullámmal együtt terítette be a környezetét. Iszonyatos vágásban áthatva a felhőkarcolók romjai, az utcák, a folyók, s az ellenség ádáz gépei közt, közel huszonöt kilométeren át. A nyomában minden sötétségbe borult. Kialudtak a lámpák és a kivetítők fényei, amint a kékes fényáradat szele egy kicsit is megkönyékezte őket. S ez nem csak az utcákon, az épületek közt, hanem a roppant égjárókon és a vadászgépeiken is végbement.

Kialudtak a vörös jelzőfények, félbeszakadtak a lövegsorok szakadatlan sortüzei, és ami a legfontosabb: kámforrá vált a sugárhajtóművek zúgása és a kékes fények. A délceg óriások a szó szoros értelmében áram nélkül maradtak, ezzel a sorsuk örökre megpecsételődött, pontosabban csak néhány, mindent eldöntő másodpercre, hiszen már nem maradt, ami a levegőben tartsa őket.

Az ezerkétszáz méteres magasság elég soknak tűnik a szárazföldről, azonban oly kevés, amikor a délceg hajósai egyszer csak ereszkedni, majd zuhanni kezdenek. Egy shiren súlya jóval meghaladja a százezer tonnát, nem is csoda, hogy a roppant titán úgy közelítette meg a talaj ádáz szintjét, mintha csak egy darab téglá lenne.

- Kinyithatják, élvezzék a kilátást! – nevetett fel Everett.

Cross hiába érezte az elsőnek magát, amikor kinyitotta a szemét, az őrmester már rég széles mosollyal az arcán szemlélte a környezetét. Az assaikik és a jóval nagyobb, ádáz testvéreik, a kierik, már rég füstölgő bádogdobozokként díszítették a talajt, az égből pedig úgy hulltak alá a Hagetaka osztályú vadászgépek, mintha csak parányi esőcseppek lennének. Olyasfélék, amelyek a jóval nagyobb testvéreik számára készítik elő az utat, s jelen esetben a Cross előtt tornyosuló Shiren vált azzá.

Az orr-rész félbetört kalapácsfej mintája nem csak fenyegető ábrázatot, hanem jókora túlsújt is tulajdonított a monstrum első felének. Ezért az égjáró előredőlt, amint a talaj felé kezdett közeledni, majd az orrával érte elsőként a talajt. A gigászi fém- és vezetékrengeteg izzó lángfellegek közt roppant össze, majd a jármű hátsó része is elérte a talajt. Hasonlóképp roppant össze az anyatermészet semmihez sem fogható ereje által, mint a harcmezőn elpusztuló összes többi égjáró.

- Ezt nektek! – ordította diadalittasan Speltzer, még ő is tudta: a keirik kezelőin kívül nemigen maradt konföderációs harcos a városban. Esetlen a roncsok között maradhatott meg néhány, de róluk hamarosan gondoskodik az erősítés. Addig is kizárt, hogy komoly ellenállásba ütközzenek, így, ha mindenképp dacára is, de a New Yorkért vívott ádáz csata már egyszer és mindenkorra eldöntetett.

Nem sokkal később a többiek is ujjongani kezdtek.

A fegyvereiket a magasba kapva néztek a felhők közé, ahol már nem lehetett túl sok jót találni, talán egy távolodó F5-ös tornádó kivételével. Úgy tűnik, az akcióval párhuzamosan fordult a hadiszerecse, s a koalíciós vadászgépek felszállását teljesen lehetetlenné tévő szél máris csitulni kezdett – a koalíciós égjárók is fel tudnak szállni egy tornádó szelében, azonban vadászfedezet nélkül nem kapcsolódhattak be a harcokba. Az olyan, akár az öngyilkosság tragikus folyamata.

- Rendszerben uraim, elég az ünneplésből! – csendült fel Everett ismételtén. – Vannak, akik az életüket áldozták ezért a pillanatért. Túl sokan is... – azzal fogta magát, majd Roody holtteste felé lépett. Lehunyta a férfi szeméit, elmondott egy imát, aztán egy éles mozdulattal letépte a dögcéduláját. Amint zsebre tette, Mike teste felé fordult, s megnyugvást érezve tapasztalta, hogy vele Jenkins cselekedte meg ugyanezt.

Idő közben Cross a hátára vette a mesterlövészpuskát, aztán Kimhez sietett. A kinti zajok elhalkulásából tudta, hogy biztonságban van, ezért valamivel nyugodtabban, nyitott szemmel guggolt a sarokban, amikor Charlie odaért.

- Mindenki jól van? – kérdezte Everett fennhangon, helyette is. Igaz, ő mindenki más felé is irányozta a kérdést. Kim mégis úgy tekintette, mintha a megmentője tette volna fel ezt a talányt. Elmosolyodott, s a szeméi bájos ragyogása kíséretében felelt.

- Semmi bajom – mivel már unta a hideg köveket, valamit a repedezett falat, időközben fel is egyenesedett. Az egyik kiálló fémdarab úgy vágta el a rózsaszín pizsamáját, akár csak egy zsebkendő került volna az útjába. – A fenébe... – sóhajtott fel a lány, amint odakapta a fejét. Az oldala így is fázott, hát még most, egy jókora rész fedetlenül maradásával. Mindenesetre, legalább nem hasadt fel a bőre.

- Odanézzetek! – kiáltott fel Flinn, Nyugat felé mutatva.

- Megjöttek a takarítók! – kacagott fel Speltzer, ahogyan egy valóságos hadiflotta rajzolódott ki a barna szeméi előtt. Összességében tizenöt sötétszürke monstrumot, valamint számtalan apró, hasonló árnyalatúra festett pontot számolt össze így, első ránézésre. Biztosat csak akkor mondhat, ha már közelebb érnek.

Idő közben Cross egyre csak azon tűnődött, hogy aminek az erejét megtapasztalt, azt még mindig EMP-nek, vagy talán valami másnak hívják-e. Mivel nem akarta szóvá tenni, ezért magában a régi elnevezés mellett döntött, elvégre ez a fegyver nem változott valami sokat a századok alatt. Még mindig egy vakító villanás, valamint az összes létező elektronikus rendszer tönkretétele jellemezte, minimális szerkezeti tisztítás mellett. S mégis, ez mindent eldöntő fordulatot jelentett.

- A mieink – állapította meg Jenkins a már teljesen nyilvánvalót, egy pillanatra akaratlanul is Jinára emlékeztetve a hőszünetet.

Ő *máshová került* – visszhangzott Cross gondolatai közt, miközben a Konföderáció gyöngyszemei, az AMS-Berserker osztályt képviselő, hatszáz méter hosszú égjárók már csak néhány száz méterre járhattak Manhattantól. A zömök, narancssárgás megkülönböztető-fények által övezett monstrumok közel kétharmad olyan szélesek voltak, mint hosszúak, valamint a magasságuk meghaladta a százötven métert. Hatalmas lövegei-, hosszás sínágyú- és az ádáz, a „*lehető legnagyobb pusztítás*” elve szerint elhelyezett rakétasilóinak köszönhetően, ez a modell méltán vált a második

legveszedelmesebb égjáróvá, amely valaha is létezhetett. Mind általában, most is apró, alig tizenkét méter hosszú vadászgépek kísérték a narancsosan izzó hajtóművek által előresegített fenevadakat. S meglehet, hogy a két 20 milliméteres gépágyúval, valamint mindössze egyetlen rakétával szerelték fel, ám a Skyranger osztályt képviselő vadászgépek nem csak felvehetik a versenyt egy hagetakával, de sok esetben térdre is kényszeríthetik. Minden a rövid vezérsíkok és a gyengébb hajtómű dacára is lényegesen kiforrottabb manőverezhetőségüknek köszönhetik.

A kis géptörzs, az alacsony súly, valamint az áramvonalas tervezés billentette a javára a harc mérlegét – még a jelzőfényeket is csak a legszükségesebb helyekre szerelték be, bár így is észre lehet venni.

Persze, amikor nem tud felszállni, akkor nem tud felszállni.

Néhány perc elteltével a koalíciós flotta már maradéktalanul megbizonyosodhatott a győzelme felől, mégis csak néhány égjárót hagytak a város felett. A többi bizonyára távolabbra, egy ellenséges EMP hatósugarán kívülre küldték, hiszen a másik fél is rendelkezhet ugyanezzel a fegyverrel. Vagy akár egy százszor veszedelmesebbel is.

Az itt maradt berserkereknek a hajó alsó felén elhelyezett hangárából rövidesen újabb gépek kezdtek özölni, azonban a skyrangeröknél már eltérő szerkezetek. Cross olyannak találta őket, mint a helikoptereket, viszont ez rotorok helyett négy, a gép oldalain praktikusán elhelyezett sugárhajtóműveket talált. Ennek köszönhetően a hátsó farok-rész is eltűnt, egy vastkos leszállórámpának átadva a helyét.

Mindezt a döbönt férfi közelről is megcsodálhatta, amikor az egyik Buzzard osztályú csapatszállító nem sokkal a ház előtt, az assaikik kisütött testeivel csak ritkán borított mezőn kívánt parkolni. A sötétszürke rámpa leereszkedésével két fegyveres, sötét egyenruhát viselő katona tűnt elő.

Everett nem tévovázott valami sokat, menten indulásra parancsolta az osztagát, s persze a védencek sem akartak magukra maradni, ezért rövidesen mind a nyolcan a gépnél találhatták magukat. Charlie már egészen azt hitte, hogy a szokásos módszer keretei között mennek fel a járműre: tehát felengedik őket és csak aztán, a felhők közt veszteglő monstrumok egyikén kezdenek el kérdezősködni. Ehelyett az egyik katona előbányászott a mellényéből egy fekete merőeszközt, majd a csapat elé állt.

- Ismerik a járást, libasorba! – nem, nem ismerte mindenki a dörgést.

- Tedd, amit mondd! – suttogta Cross fölébe a lány, de bármennyire is támogatta, mögé, mintsem elé állt. Mintha csak titkolnivalója akadna, amivel kapcsoltban akár bajba is kerülhetne. Jelen esetben Charlie inkább bólogatott és beállt a sorba, mintsem kérdezett, ám így is csak Kim állt mögötte. Sebaj, addig legalább kiismerheti a folyamat menetét, hogy ne tűnjön olyan "vegasinak", mint eddig.

Ekkora már az egész osztag sorba állt, Everett őrmesterrel az élén. A férfi csak egy kicsit furcsállta, amiért ilyenkor is erőltetik ezt a módszert, elvégre néhány perce még heves tűzharc dúlt ezen a síkon. Viszont a parancsok megkérdőjelezése most sem az ő feladata, így csendben maradt és a hüvelykujját a katona kezében tartott, fekete szerkezet nyomás érzékeny felületére helyezte – ezt a részt zöld színnel jelölték.

Kisvártatva az őrszemnek nevezett szerkezet zöldesen villant fel.

- Rendben, jöhet a következő!

Ez így ment tovább, egészen Cross-ig. Előtte mindenki más átment a teszten, s a legtöbbjük már fel be is ült a csapatszállítóba, ezért a férfi úgy vélte, vele sem lehet másképpen. Az osztag közül egyedül Everett nem lépett még fel a rámpára, sőt, egy tapodtat sem akart mozdulni az ellenőrzést végrehajtó katona mellől. Valami kezdettől fogva azt súgta neki: ezt látnia kell. Őszintén érdekelte is a végkifejlet.

Charlie rányomta a nagyujját a zöld részre, s az őrszem menten vörös fényeket kezdett ontani magából. Ezen felül éles, fülsüketítő lármát adott ki, amíg a katona rá nem vágott egyet a másik kezével. Hirtelen minden normális lett.

- Ön nem szerepel az adatbázisban – jelentette ki a katona faarccal, amint a kijelzőről leolvasta a mérés adatait. – Mindenki benne van.

- A vegasiak is? – próbálta kimenteni magát a váratlan helyzetből.

- Igen, még az ő ujjlenyomataik is rögzítésre kerülnek – nyilván a DNS vizsgálat lenne a biztosabb, azonban az még ennél is időigényesebb lenne. Pontosabban maga a mintavétel emésztene fel több időt. A mai műholdas hálózatok sebességének köszönhetően még egy ilyen parányi szerkezet is végigfuthatja a világhálót. Lekérheti és a kijelzőjén meg is jelenítheti az összes lényeges adatot a lenyomat tulajdonosáról.

- Hagyja csak, ő velünk van – jelentette ki Everett. Pontosán erre számított. – Én a Warewolf osztag vezetőjeként kezeskedem érte.

- Hát jó, maga tudja – bólintott rá a katona.

Cross meglepetten fordult az őrmester felé.

- A városban nincs áram, sőt még nagyjából épen fennmaradt épület sem. Két napba sem telne, mire halálra fagy, fiam! Vegye ezt köszönetnek a segítségért, sőt, ha akarja: lehetőségként – jelentette ki Everett nemes egyszerűséggel.

- Milyen lehetőségként? – ráncolta a szemöldökét Cross. Időközben észre sem vette, hogy az őr már harmadszor kéri még Kimet az eddig hétszer látott vizsgálat elvégzésére, viszont a lánynak esze ágában sincs az ilyesmi.

- Két remek embert vesztettünk ma, hamarosan friss vér jön a helyükbe. Nos, én sosem kedveltem a zöldfülű újoncokat, és úgy láttam, maga már a sűrűjében is otthon van. Szóval, ez minden szabálynak és előírásnak ellentmond ugyan, de mivel van némi háttérem a fejesek közt, el tudom intézni, hogy ön is kapjon méltányos egy lehetőséget. Még ma. Ha kiállja a próbát, felvesszük, ha nem...

- Utoljára mondom: nyomja rá az ujját! – szakította félbe Everett mondandóját a katona éles hangja, amely haragosan sújtott Kimre, akár egy mennydörgés.

Nyomatékosításképp az ellenőrzést végrehajtó katona társa harcállást vett fel, majd a lányra fogta a fegyverét. Ő sóhajtott egyet, aztán engedelmeskedett. Két szempillantásba sem telt bele, amikor a kijelző vörösösen kezdett villogni, valamint újfent az a kiállhatatlan lárma lett úrrá a környéken. A katona megint rávágott az őrszemre, aztán megnézte az adatokat. Katona létére nem hitt a szemének.

- Hm... nocsak, mi van itt! – hangzott az, aminek a lány kezdettől fogva tudta az elérézését. Viszont legbelül mindig is az ellenkezőjében reménykedett a szíve. – Kim Nei, a híres Katsuki Nei egyetlen gyermeke – ekkor dühödten mélyesztette a lány

szemei közé a haraggal és gyűlölettel teli tekintetét. – Tudtad, hogy harminckétmillió koalíciós állampolgár halt meg, amikor az a szemétláda szabotálta Florida védelmi-láncát?! Az áruló gyermeke... ha tehetném, itt helyben agyonlőnélek!

- Mi... ez meg miről beszél?! – rontott bele a párbeszédbe Cross felháborodva.

Kim ismét sóhajtott egyet, olyannyira fájt neki, amit mondania kell.

- Sajnálom, hogy ezt így kell megtudnod, de...

- „*De egy tömeggyilkos lánya vagyok!*” – vágta oda a katona haragosan.

- Elég ebből! – csattant fel Everett, még csak az kell, hogy egész álló nap ezen vitatkozzanak, egyébként is Kim mellett állt a lelke. *Ő nem tudhatta, mire készül az apja, az árulásáig még azt sem tudta, hogy egy konföderációs kém. De neki mégis az árulás bélyegével kell élnie, olyasmiért, aminek sosem volt a részese.*

Ekkor hirtelen mély csend következett, ami csak másodpercek múltán tört meg.

- Végül is, itt hagyjuk és kész! Nem kell vesződni vele...

- Tessék?! – csattant fel Kim az eddigi természetétől teljesen ellentétesen. De ez nem is csoda, hiszen jól tudja: ez felér egy halálos ítélettel.

- Egy potenciális árulót nem engedhetünk fel az égjáróra, ez parancs – jelentette ki a katona ridegen, majd szép lassan mindenkit a szállítójármű belseje felé terelt. Everett a szerencsétlen áldozatra irányozta a megszokott „*Sajnálom...*” pillantását, majd keserű ízzel a szájában lépett fel a gépre. Egy személyt még kimenthetett innen, de kettőt semmiképpen sem. Charlie pedig ezerszer értékesebb Kimnél.

- Maga megveszett?! – ordított a katona képébe Cross, mintha a saját sorsa már nem is érdekelné. – Nézzen már rá! Egy szakadt pizsamában van, otthon és menedék nélkül, egy városban, amit már a földdel tettek egyenlővé! Az első éjjel tüdőgyulladást kap, ha nem fagy halálra az egyik sikátorban! Hát maga hogy... hogy tehet ilyet?!

- Csak követem az utasításaim – jelentette ki a katona faarccal. Ekkor Kim ragadta magához a szót, ám Cross és nem a katona felé címezte a szavait.

- Nézd, nem lesz bajom! Majd... majd kitalálok valamit! Hátha menedéket találok valahol, élelemmel és vízzel... akkor, akkor talán túlélhetem! – a szemeiből csordogáló könnycseppek alapján még ő sem hitt ebben. Tudta, hogy meg fog halni, ha most magára hagyják, viszont azt is: mindenképpen ez fog történni.

S ha valakit, akkor Charliet nem akarta magával rántani.

- Nem megyek el nélküled – jelentette ki Cross halkan, aztán a közösen magukra öltött álca színében végigsimította a könnyező lány arcát. Miután letörölte az egyik sós cseppet, a katona felé fordította a mindenre elszánt tekintetét. – Vagy együtt megyünk fel arra a valamire, vagy kénytelenek lesznek engem is itt hagyni!

Ezt egy mély, találgatással teli pillanat kísérte. Cross erősen megragadta Kim kezét, hogy megkönnyíthesse számára az élet és halál között való tépelődés időtartamát. Amit nem tartott tovább egy másodpercnél, de mégis úgy tűnt, mintha hosszas percek teltek volna el, sőt, akár egy teljes óra is.

- Áh, már értem! – kacagott fel a tiszt. – Önök egymásba szerettek! Hogy ez milyen megható! – gúnyolódott egy kicsit a férfi. Tudta, hogy Cross nem fogja megütni.

- Igen... – suttogta halkan Kim, majd a megmentője is helyeselni kezdett. A lány nem teljesen így érzett, viszont az életéért cserébe csekély árnak tűnt ennek a kijelentése. Viszont azt már nem tudta eldönteni, hogy Charliet csak a pusztai bajtársi kötelék, vagy pedig valami más, egy mindennél erősebb érzelem hajtotta.

- Nos, ha önnek tényleg ezzel a kancával kell hálnia ahhoz, hogy egy igazi Seber lehessen, akkor nem bánom – ekkor a lány felé fordult. – Maga pedig alaposan véessen az eszébe három dolgot: egy, ezt a barátjáért teszem és nem önért. Kettő: amint felértünk az Agamemnonra, saját kezűleg fogom elintézni, hogy a lojalitása felől még a mai napon kikérdezze valaki. A harmadik pedig egy jó tanács: a bírák előtt muszáj lesz az eredeti nevén megszólalnia, de azon felül, találjon ki egy jó álnevet.

- Köszönöm – hajtott fejet Kim, ha nem is miatta, de mégiscsak megmentette az életét. Ezt követően Crossnak feltette volna a már jól ismert „Miért?” kérdést, ám ha valóban szerelmesek lennének, erre nem lenne szükség. Ezért odasietett hozzá, majd szoroson átölelte őt.

- Elég a szappanoperából, beszállni! – hangzott a katona hangja, aminek a „pár” azon nyomban eleget tett, s mire észbe kaphattak volna, a buzzard már meg is indult az eget délcegen hasító monstrumok egyike, az Agamemnon felé.

Nem láthatott valami sokat, de mégis eléggé a tudatában volt a környezetének ahhoz, hogy kivehesse az előtte álló körvonalait. Charlie meghúzta az egykezes, IJK-96-os típust képviselő fegyverén a ravaszt, s az ellenfele három lyukkal a fejében borult a fémes talajra. Hősünk tudta, hogy még nem nyugodhat meg, s ha nem is láthatta, ám hallhatta a mögötte lévő. Hátrafordult, célzott és lőtt. Újabb áldozatot szedett, sőt még egy mögötte lévő is elvesztette az életét.

Hirtelen a tetőről is tüzelni kezdtek valamiféle hegyes csövű gépkarabéllyal. Cross már restelni kezdte, amiért kifogyott a pontosabb fegyverekből, viszont még így is viszonylag könnyen sikerült fedezékbe ugrania, majd ostrom alá vennie a célpontot. Ennek azonban már esze is volt. Fedezékben maradt, amíg a távolról igencsak pontatlan fegyver tára kifogyott, aztán újult erővel folytatta a tüzelést. Azonban az egykori mesterlövész fegyvere nem fogyott ki, csupán abbahagyta a lövöldözést és káromkodott egy jó nagyot. Ennyivel már megtévesztette az ellenfelét.

Charlie nem habozott kihasználni a lehetőséget, a húsz méteres távból is könnyű szerrel átluggatta a férfi mellkasát, aztán tényleg kifogyott a tára, amiből már nem akadt tartalék. Ráadásul még mögé is osont valaki.

Gépfegyver híján előhúzza a kését, s szembement az életére törővel. Neki sem volt távolsági fegyvere, így egyenlő esélyekkel, mondhatni „tőr a tőr ellen” folytatódhatott a küzdelem. Elsőként a fekete egyenruhát viselő férfi lépett. Úgy akarta a hősünk fejébe állítani a kését, mintha az csak egy tojás lenne. Viszont Cross nem egy közönséges tojás. A karjával blokkolta a támadást, s a pillanatot kihasználva az ellenfele mellkasába állította a saját kését.

Ekkor baloldaltól is akadt egy gyalogsági késsel felfegyverkezett támadója, ami nem lett volna akkor probléma, ha nem akad egy újabb jobbról. A hősünk gondolt egyet, eldobta az üres gépfegyverét, s kiragadta a kést a már halott ellenfele kezéből. Mivel már akadt feleslege, a jobb kezében lévő nyugodtan hajlíthatta a jobbról közeledő férfi szeme közé. Maradt a baloldali. Ezúttal már nem állt egyhelyben, az adrenalin által hajtva kiszaladt a fedezékéből, hogy mihamarabb felvehesse a harcot.

Most ő lépett először, a támadója nyakába állította a kését, így a maszkos férfi úgy lelta a halálát, hogy a legcsekélyebb kárt sem tehetette a hősünkben.

Azonban a hátába érkező lövedékek már igen.

Nem is egy, hanem legalább nyolc érte Cross mellényét, amely kékes szikrák és jókora áramütések által adta a tudtára, hogy kár volt kimenni a fedezékéből: mert így vesztett. Igaz, közel sem fájnak annyira, mint az igazi lött sebek, de a férfi ennek ellenére sem lelkesedett a valóságosság ilyen szintű végleteiért. Legbelül, egy bizonyos szinten még örült is a szimuláció végének.

A holteremből végre eltűnt a nyomasztó, romos floridai tájkép, akárcsak a holttestek és a fennmaradó ellenfelek. Semmi sem maradt, mindössze Cross és a gyakorlómellénye. Amint összeszedte magát, felkelt – a földre borult, amikor elérték azok a bizonyos lövések –, levette magáról és a padlóra hajította azt a vackot, aztán vegyes érzelmekkel lépett ki a nagyszabású helységből. Odakint Everett őrmester faarccal állt, legalábbis Charlie egy fia érzelmet sem tudott róla leolvasni.

- Tizennégy ellenséges katona, nem rossz – engedett magának egy finom mosolyt, ám gyorsam moderálta magát. Elvégre az ilyesmit nem lehet akárhogy elmondani.

- Odahaza is kellene egy ilyen – nevetett fel Cross. – Mennyi a rekord?

- Huszonkettő, de többet nem is kérdezz. Átment. A mai naptól fogva maga hivatalosan is az osztagom tagja. Gratulálok hozzá! – nyújtotta az érdes kezét a férfi, Cross annak a rendje és módja szerint megragadta azt.

Legbelül viszont furcsállt valamit, ami itt teljesen rendben lehetett, ám odahaza, a régmúltban teljesen máshogy mentek a dolgok. Korántsem ilyen gyakorlatiasan és zökkenőmentesen. Elvégre ő nem tett mást, mint Kimmel felszállt arra a sugárhajtású valamire, aztán megérkezett a hajóra. Rövidesen találtak számukra egy tágasabb kabint, aztán kerítettek valahonnan megfelelő méretű ruhát és emészthető élelmet is. Pár óra múlva pedig már jött is Everett, s azt mondta: már elintézte a próbát, amin ha átmegy, Saber lehet. S most itt van, este hét órakor, s már el is végezte a tesztet, ami évente csak egyszer esik meg, és sok esetben heteket készülnek rá a jelöltek.

Vizont neki ma kellett megpróbálnia, és sikerrel is járt.

- Most, hogy túl vagyunk a formágokon, én még megiszom néhány sört. Velem tart? – az az egy barna szem már el is könyvelte magában az igent, viszont Cross számára mégsem bizonyult olyan egyszerűnek a döntés. Valóban jó lenne, ha szép fokozatosan összerázódna az új bajtársaival, azonban akadt más dolga is.

- Kösz nem, majd legközelebb. Hosszú nap volt a mai, inkább ledőlök a kabinban. Különben is rá kell néznem Kimre, ha ma tényleg kikérdezték, akkor muszáj lesz megnyugtatnia valakinek – időközben kezdte észrevenni, hogy Everett nem igazán

érdekelt a témával kapcsolatban, vagy csak nagyon jól leplezi az elhivatottságát. – Tudja... elég tüzes teremtés szegény és hát... jobb, ha megyek.

- Értem én – nevetett fel Cross. – Pontosán tudom, hogy mi folyik itt! – Charlie hirtelen úgy érezte, mintha az álcája egy szempillantás alatt lehullott volna róla. Valami egyre csak azt súgta neki: átlát rajta az őrmester megmaradt szeme.

- Öhm, biztosíthatom róla, hogy... – illetődött meg Charlie.

- Még sosem csinálták egy égjárón, nem igaz? – most viszont a hősünk sokkal inkább ostobának, mintsem fenyegetettnek érezte magát. Egész végig a szerelmest játszották Kimmel, s most minél hamarabb vissza akar sietni hozzá, hogy eltölthessen vele egy kis időt. Még egy ütődött is lefogadná, hogy elég „zajos” lesz az este.

- Bizonyára felejthetetlen lesz – mosolyodott el Cross, mintha alig várta volna az alkalmat, aztán sarkon fordult és megindult a kabinja felé, amiről jóformán még azt sem tudta, hogy hol van. Egyedül a helyiség és a folyosó számát sikerült a fejébe vésnie. Mindez egy égjárón... nos, egy hosszas gyalogtúra biztos ígérete.

Szerencsére a hősünk végig jó irányba ment.

Hümmögött is magában rendesen, amikor végre beüthette a „házkódot” – a tíz számjegyből álló kombinációt, amelyek szabad bejárást biztosítanak a helyiségbe –, s elkönnyvelhette magában az élete legszerencsésebb kóválygását. A legoptimistább énje sem számolt volna azzal, hogy öt perc alatt idetalál.

- Hogy ment? – fordította felé Kim a tekintetét. A lány már az új, világosszürke esti öltözetében feküdt az ágyon, és a holografikus televízió nézett valamit. Cross úgy vélte a frissen mosott barna haja, a letisztult arcvonásai, valamint a kellemes illata alapján, hogy a fürdőszoba megtalálásán kívül már egész szépen berendezkedett.

- Konföderációs katona lettem – verte a mellét, mintha ez olyan nagydolog lenne, és az. Ezáltal biztosította a helyét a hadsereg saraiban. – Kérdőre vontak már? – a lány bólíntott. – Széna vagy szalma?

Kim úgy nézett rá, mintha a férfi kínaiul akarna elhadarni valamit.

- Sikerült? – kérdezte végül Cross, belátva, hogy ez a mondás itt már nem létezik.

- Egész kedvesek voltak, pártatlanok, hogy pontosabb legyek. Én végig azt hittem, hogy előre megrendezik majd az egészet, mert odafent valaki mindenképpen a vesztemet kívánja, de nem... – vett egy mély levegőt a lány. – Maradhatok.

- Na látod, mondtam én! – csillantak fel Charlie szemei. Időközben megunt az álldogálást és úgy döntött, hogy ő is szerencsét próbált az új ruhái egyikével. Hamar odasétált a ruhásszekrénynek megjelölt bútordarabot, kihúzta a felső – a kettejük közti megállapodás szerint az ő ruhái számára fenntartott – fiókját, majd kivett onnan egy mesterien összehajtogatott, barna nadrágot, egy pólót és egy pulóvert is.

Az öltözködését Kim meredtem figyelte, viszont nem szólt semmit. Crossnak ez nem tűnt fel egészen addig, amíg át nem öltözött. A lány bánatos arca láttán úgy döntött, most mégsem ugrik be a konyhába, hanem helyet foglal mellette az ágyon. Kim a dolgát megkönnyítendően felült, s így a férfi közvetlenül mellé ülhetett.

- Mi a baj? – egy bizonyos szintem Kim már várta is a kérdést. Nem akarta az egészet magában tartani egészen addig, amíg haragjában szavalja el.

- Nyomatékosították, hogy csakis miattad lehetek itt, mivel azt hiszik, hogy szeretsz engem. Viszont az már nem érdekelte őket, hogy én mit gondolok, vagy érzek. Csak feltették a kérdéseiket, sugdolóztak egy kicsit és valamit felírtak maguknak, aztán egyszerűen odavágták, hogy melletted maradhatok. Utána külön ecsetelni kezdték ebben a te szerepedet, valamint az apám árnyékát. Azt mondták, hogy csakis nálad szállhatok meg, a konyhánál nem mehetek veszélyesebb helyre, sőt önállóan még egy paplant sem kérhetek... és ha „végre” szakítottunk, kiraknak az égjáróról.

- Nos, ezt kezdettől fogva sejtettük. Nyugi, nem foglak kidobni – próbálta Charlie valamelyest megnyugtatni a lányt. – Velem biztonságban leszel.

- Tudom, de miért Charlie... miért segítesz ennyit?

- Te is befogadtál a te házába, nem emlékszel? Ha csak ez éjszakára is, de kész voltál kisegíteni, és nálunk úgy járta, hogy illik is viszonzni az ilyet.

- Akkor kvittek vagyunk? – hangzott Kim felelete egy kérdés formájában.

- Úgy is mondhatjuk, egyébként sem lenne fair, ha az apád miatt tennék tönkre az életedet. Mellesleg, tudom, hogy ez érzékeny téma, de ti ketten... hogy is mondjam... – kereste a megfelelő szavakat Cross, amit Kim megelégtelt egy idő után.

- Nem ő vérszerinti apám, örökbefogadott – ez mindent megmagyarázott a férfi számára. Mármint azt illetően, hogyan lehet Kimnek ázsiai neve és amerikai arca. – Nem ismertem az igazi szüleimet, ezért mindig is a sajátjaimként fogadtam el őket. Aztán a mostohaanyám meghalt, még tizenkét éves sem lehettem...

- Sajnálom – tette a vállára a kezét Charlie.

- Ahogy teltek az évek, felcseperedtem, és kezdtem gyanút fogni az apám terveit illetően. Ő viszont óvni akart, nem akarta, hogy amikor kiderül az igazság, engem is villamosszék várjon. Különös... – mosolyodott el a lány egy régi emléken – nem akartam, hogy így legyen, tudni akartam az egészről, sőt még segíteni is, ha kell. Utólag pedig kiderült: ezzel mentette meg az életemet. Persze őt nem végezték ki Florida után, mindig is okos ember volt. Tudta, mikor kell továbbállni, csak engem nem vihetett. Mindössze egy üzenetet hagyott a számomra, amiben a lelkemre kötötte, hogy véletlenül se lépjek a nyomdokaiba: a saját biztonságom érdekében támogassam a koalíció pártját. Ez igaz, így történt, pedig sokan csak mesének találják.

- Ha ez számít, én elhiszem – elvégre, miért is hazudna?

- Többet, mint gondolnád – időközben a lány tekintete akaratlanul is az órára csúszott, amely már méltán diktálta számára a lefekvés idejét.

- Késő van már, ideje lefeküdni – nyugtázta Charlie a lánnyal szemmel láthatóan közös érdekét. Aztán alaposan felmérte a kabint a tekintetével. A holoTV-től kezdve néhány csinos bútordarabig egy, az égjárókhhoz képest meglepően tágas belső téren át mindent talált, csak azt nem, amit keresett: egy másik fekvőhelyet a franciaágyuk kivételével. – Nos, mivel most én vagyok a házigazda, enyém ez az ágy. Te pedig vagy osztozol velem, vagy pedig a padló kényelmét választod. Rajtad áll!

- Micsoda lovag vagy – mosolyodott el Kim. – Enyém lehet a jobb oldal?

- Persze – nevetett fel Charlie. Lám, tegnap mit meg nem adott volna azért, hogy Kim ágyában aludhasson és most a lány ment az övébe. Micsoda egy éjszaka lesz ez!

– Fura lenne, ha rögtön másik ágyat szereznék, de szerintem egy kanapénak semmi akadály. Ha csak nem akarsz innentől kezdve mindig velem aludni, ami nem gond!

- Meglátjuk. Itt leszünk egy ideig, ezzel bőven ráérünk – igaz, Cross nem igazán bánta, hogy ez az ésbontó leányzó még biztosan mellette tölt néhány éjjelt, azért mégis furcsállta Kim viselkedését. Tegnap úgy vette ki, hogy hallani sem akar erről.

- Nos, addig sem teljesen alaptalanul adjuk a szerelmeseket.

- Csak le ne bukjunk... ki kellene találnunk valami rendszert – aggodalmaskodott Kim, melynek hallatán Cross szeme azonnal felcsillant. Támadt egy jó ötlete.

- Úgy lenne a legegyszerűbb, ha nem tettetnénk – a lány eleinte értetlenül, aztán már enyhe tűzzel a szemében nézett vissza rá. – Kedveljük egymást, ezt le sem tagadhatod! – csattant fel Charlie talán egy kissé erőszakosabban a kelleténél.

- Tudom, hogy neked nem esne nehezedre, ha lenne is köztünk valami. De én... hogy is mondjam... – bizonytalanodott el Kim hangja, pedig az előbb olyan biztosnak tűnt a szavában, azonban most mégis nehezebbre esett kimondani azokat.

Cross ekkor megtámasztotta az állát, s közelebb hajolt hozzá.

- Nemet akarsz mondani, de rá van írva a szemedre az ellenkezője – ezt ő tisztán látta, elvégre nem ez az első kalandja egy nővel. S így már nem is lehetett volna biztosabb a dolgában. – Csak ellenállsz, visszafogod magad... – ekkor megengedett magának egy rövidebb hatásszünetet, aztán jóval nyugodtabban, halkabban folytatta a mondandóját. – Nézd, én nem akarom erőltetni a dolgokat! Csak arra kérlek, hogy adj egy esélyt! Nem dönts el előre az egészet... legalább próbáljuk meg.

Ezt meglepő módon egy finom bólintás követte. Charlie kezdettől fogva a fején találta a szöveget, még hozzá olyannyira, hogy az még Kimet is lenyűgözte.

- Egy csókot kapsz, de többet, se kevesebbet. Onnantól már tudni fogom...